

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.076/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	helység1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (17. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 31.K.704.271/2023/16. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes kinevezése szerint az alperes hivatásos állományú tagjaként a helység² Rendőrkapitányság (a továbbiakban: rendőrkapitányság) állományában szolgálatirányító parancsnok beosztásban teljesített szolgálatot.

[2] A szolgálatirányító parancsnoki feladatok normatartalmát a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) szabályozza, amelynek 4. pontja tartalmazza a szolgálatparancsnoki rendszer szabályait, vagyis az alárendelt állomány tevékenységének közvetlen irányítását, koordinálását, ellenőrzését, a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalát, intézkedések megtételét, valamint a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információknak a döntésre, intézkedésre jogosult felé történő továbbítása érdekében való működtetést. A szolgálatparancsnok a szolgálati idejének legalább 1/3-át a közterületi szolgálat és az őrszolgálatok ellenőrzésére, közös szolgálat ellátására köteles fordítani.

[3] A felperes a 2020. október 1. és 2023. január 31. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) a beosztásához nem tartozóan, rendszeresen, egyik napról a másikra jelentkező őrizeti, őrizetbevételi, orvosi rendelvények elkészítésével, végrehajtható határozatok kihirdetésével, átkísérési utasítással, előzetes letartóztatás indítványozása előterjesztésével kapcsolatos feladatokat; havi 5 alkalommal, egy-egy szolgálatban 2-3 esetben, alkalmanként 30 percen körözési rendszerben végzett tevékenységgel, körözések kiegészítésével összefüggő (körözött megtalálásakor felmerülő) feladatokat; naponta, átlagosan 15-40 perc időtartamban statisztikai adatszolgáltatással kapcsolatos, éjszakai szolgálatban és a TIK (a továbbiakban: TIK) stb. felé jelzett, a másnapi állománylétszámról vonatkozó adatszolgáltatási feladatokat ellátott, amelyekre hivatkozással – megbízási díj iránt – előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám 1 számú határozatával a 2020. október 1. napjától 2020. október 16. napjáig terjedő időszak vonatkozásában elévülés okán, a 2020. október 17. napjától 2023. január 31. napjáig tartó időszak tekintetében megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset

[4] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszak tekintetében 753.675 forint megbízási díj és annak 2021. december 1. napjától a kifizetés napjáig számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg. Előadta, hogy az általa ellátott bűnügyi őrizetbevétellel, körözéssel összefüggő feladatai a készenléti csoportvezető; a statisztikai és TIK adatszolgáltatási feladatai az alosztályvezető beosztásához tartoznak. E beosztások egymástól eltérnek; szolgálatirányító parancsnokként alapvetően a járőri állomány irányítását, koordinálását, ellenőrzését köteles elvégezni. A megbízási díj mértékét az illetményalap 75 %-ában határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest – késedelmi kamattal növelt – 753.675 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 44. § (1) bekezdésére, 45. § (1) és (3) bekezdéseire, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(6) bekezdéseire, az ORFK utasítás egyes pontjaira, valamint a precedensképes kúriai döntéseken (Kúria Kf.III.45.173/2021/4., Kfv.39.549/2021/4., Kfv.VII.37.780/2020/5.) nyugvó bírói gyakorlatra alapította; a tényállást a peres felek nyilatkozatai, a csatolt okiratok tartalma, valamint tanú1, tanú2 tanúvallomásai alapján állapította meg. Rögzítette, hogy amennyiben kifejezett közjogi szervezetszabályozó eszköz rendelkezik a beosztás feladatairól, a hivatásos szolgálati jogviszonyban a munkáltató utasítási joga nem korlátlan és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik, a munkakör kiterjesztő értelmezésére lehetőség nincs.

[6] A felperesi nyilatkozattal egyező tanúvallomások alapján megállapította, hogy a körözöttel kapcsolatos feladatkör, ahogyan a bünygyi (közbiztonsági, szabálysértési) őrizetbevételi tevékenység a Bünygyi Osztály feladatkörébe tartozik; azt a készenléti csoportvezető munkaköri leírása tartalmazza; amelyek az ORFK utasítás által tilalmazott tevékenységek is egyúttal. tanú1 és tanú2 tanúk azon felperesi előadást is megerősítették, miszerint a beosztásához a napi statisztikai adatszolgáltatási feladatok szintén nem tartoznak (tiltott), azt nappal az alosztályvezető végzi. Azt is rögzítette, hogy az ügyintézés során számos olyan feladat merülhet fel, amit a rendszer1 rendszerben nem rögzítenek, így a felperes többletfeladatai nem minden esetben dokumentáltak, a ténylegesen ellátott feladatok mennyisége a rendszer1 rendszerben feltüntetetténél jelentősebb. Mindezek alapján a kereseti kérelem jogalapját a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megalapozottnak találta. Megállapította, hogy a felperes a beosztásához nem tartozó feladatot a munkaidejének meghatározó részében ellátott, amelyre vonatkozóan az alperes megbízási díjat részére nem fizetett, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértékének meghatározása során a felperes által ellátott feladatok összetettségét, időigényét, mennyiségét és visszatérő jellegét vette figyelembe; azt a kereseti kérelemnek megfelelően, a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Jogszabálysértésként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 268. §-át, a Hszt. 45. § (1) bekezdését, 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3), (5) és (6) bekezdéseit, valamint az ORFK utasításban foglalt rendelkezéseket jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben derítette fel, ezáltal nem került olyan helyzetbe, hogy a megbízási díj összegének meghatározásához a többletfeladat-ellátás mértékét vizsgálja és értékelje. Ez pedig olyan

súlyos eljárási szabálysértésnek tekinthető, ami a megalapozott ítélethozatalt nem tette lehetővé.

[8] Mindhárom többletfeladat megállapítását vitatta, e körben előadott kifogásait az ügy érdemére kiható súlyos eljárási szabálysértésként jelölte, amely miatt az elsőfokú ítélet hiányos tényálláshoz, okszerűtlen következtetéshez és megalapozatlansághoz vezetett.

[9] Elsőként a körözéssel kapcsolatosan ellátott, a körözött személy megtalálása esetén a rendszerben felperes által írt bejegyzés körözési tevékenység körébe tartozását és ezáltal a tiltott körözési tevékenység ellátását vitatta, mert álláspontja szerint ezzel a felperes az ORFK utasítás 31.m) pont szerinti a kötelezettségét teljesítette, nevezetesen a rendészeti és bűnügyi információk gyors, soron kívüli cseréjének és áramlásának biztosítását látta el. Arra is hivatkozott, hogy arra a munkaköri leírásban foglaltak alapján is köteles volt [munkaköri leírás 10. pont B) alpont]. Másodsorban tévesnek tartotta elsőfokú bíróság arra vonatkozó megállapítását, hogy a bűnügyi őrizetbevételi feladat kizárólag a készenléti csoportvezető beosztásához tartozó, mert a tilalmazott feladat alól a 2018. május 15-én kiadott intézkedésével rendészeti országos rendőrfőkapitány-helyettes engedélyt adott, amelynek kihirdetését tanú3 tanúvallomásában megerősítette. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú ítélet [25] és [28] bekezdéseiben foglaltak tanú2 tanúvallomásával ellentétesek, az ítélet iratellenességét állította, valamint sérelmezte, hogy az őrizetbevétellel keletkezett iratok kapcsán a felperesi állítás és a rendszer1 iratkezelőrendszer kimutatása között az iratok előállításában felmerült számszaki eltérést nem oldotta fel. Harmadsorban kifogásolta azt is, hogy a törvényszék az eljárása során annak vizsgálatára sem tért ki, hogy a statisztikai adatszolgáltatás alosztályvezetői feladatkörbe tartozik-e; ugyanakkor e tevékenységet a rendészeti ághoz tartozó szolgálatparancsnokok beszámoltatása részének tekintette. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta az általa indítványozott tanú4 szolgálati előjáró tanúvallomását tartalmazó 6.K.704.283/2023/13. számú jegyzőkönyv mellőzését; nem értékelte, hogy tanú3 és tanú1 tanúknak ugyanezen tény-és jogállítás mellett peres eljárásuk volt folyamatban az alperessel.

[10] A megváltoztatásra irányuló fellebbezés körében arra hivatkozott, hogy a felperes kizárólag az ORFK utasításban szereplő feladatokat látta el. Az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt a tényt sem, hogy a felperes munkaideje nem változott, a tevékenységét munkaidőben, nem az eredeti besorolás szerinti munkáján túl, hanem amellet, tehát nem tényleges többletfeladatként végezte. Hangsúlyozta, hogy a szolgálatirányító parancsnok munkavégzését az ORFK utasítás és a munkaköri leírás egymással összhangban állóan szabályozzák, amelyeket a Hszt.-vel is összhangban kell értelmezni; azok nem egymás kizárására, hanem egymás kiegészítésére szolgálnak.

[11] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, az alperes által hivatkozottak súlyos eljárási szabálysértésnek egyébként sem tekinthetők; hatályon kívül helyezési ok nem áll fenn. Ami a lefolytatott eljárás során megállapíthatóvá vált, azt az elsőfokú bíróság a tényállás részévé tette, a bizonyítékokat egymással is összevetve okszerűen

értékelt. Az elsőfokú ítélet a szolgálatirányító parancsnoki beosztás kereteit helyesen jelölte ki; a törvényszék helytállóan állapította meg, hogy a vizsgált feladatok többletfeladatnak minősülnek, egyesek e beosztásban kifejezetten tiltottak. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a többletfeladatokat rendszeresen, napi szinten végezte; illetőleg azt is, hogy a körözési feladatok a készenléti csoportvezető beosztásához tartoznak. Az alperes a pertárgyi feladatok munkaidőben történő ellátására tévesen hivatkozik, mivel az a megbízási díj szempontjából közömbös; az ellátott feladatok tartalma, nem azok munkaidő igénye bír jelentőséggel. Téves az alperesnek a releváns jogszabályhelyre történő hivatkozása is, ugyanis a pertárgyi időszak 2023. január 31. napjáig tartott, így az azt követő jogszabálmódosítás [Hszt. 71. § (3) bekezdés] nyilvánvalóan nem értékelhető.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés helyességét fellebbezésében kifogásolta, azonban annak megállapítására alkalmatlan jogszabálysértést jelölt meg. A Kp 78. § (1) bekezdése alapján megjelölt Pp. 268. §-a az alkalmas bizonyítási eszközöket veszi számba, megfelelő eljárási jogszabálysértést (Kp. 78. § (2) bekezdés, Pp. 279. § (1) bekezdés) e körben nem állított, nem jelölt, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezést kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálhatta.

[14] Következésképp a fellebbezésnek e körben (bizonyítással, bizonyíték értékeléssel összefüggésben) nem volt olyan eljárási jogszabálysértésre hivatkozása, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és bizonyítékértékelést vehette alapul az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálata során, így nem foglalhatott állást az alperes által állított súlyos eljárási szabálysértésekről, így a bizonyítékok: okiratok, tanúvallomások összevetéséből megállapított többletfeladatellátást rögzítő tényállásról. Az indokolási kötelezettség megsértését – ahogyan arra a Kúria több határozatában (Kf.VII.39.301/2020/3., Kf.VII.39.245/2020/4., Kfv.VII.37.573/2020/5., Kf.VII.39.231/2021/5. stb.) is rámutatott, – pusztán azon az alapon nem lehet megállapítani, hogy a fél a támadott ítéletben szereplő érvekkel és jogértelmezéssel nem ért egyet.

[15] A másodfokú bíróság ennek folytán megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozott és jogszerű döntést hozott, az ítéltábla annak helytálló indokaival is egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[16] Az alperes arra, hogy a felperes által ellátott körözöttel kapcsolatos, továbbá a bűnügyi őrizettel összefüggő, valamint a statisztikai adatszolgáltatási feladatkör nem a szolgálatirányító parancsnok feladatához tartozik, nem adott elő olyan érvet, amit az elsőfokú bíróság ne vizsgált és értékelt volna, e körben a másodfokú bíróság tény/tényállásbeli hibát ilyen alapon sem állapított meg. Amennyiben az alperes számára az indokolás nem meggyőző, az nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az alkalmazott anyagi- és eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 01.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie, és nem minden egyes részletre (Kf.VII.38.187/2021/11.). A támadott ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság részletes magyarázattal szolgált arra, hogy a perben rendelkezésre álló bizonyítékokat miként értékelte, ahogyan annak is okszerű indokát adta, hogy a rendszer1 rendszer adatain túlmenően a tanúvallomásokban foglaltakat miért fogadta el.

[17] A tényállás megállapítása és a bizonyítékok értékelése körébe nem tartozó minden más kifogásolt ítéleti megállapítás az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatához tartozott, amellyel összefüggésben az ítéltábla az alábbiakat emeli ki.

[18] A felek közötti jogvita alapvető kérdését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesülése jelentette, tekintettel arra, hogy az alperes álláspontja szerint a felperes által ellátott feladatok a beosztásának részét képezték, azok többletfeladat jellege nem támasztható alá. Az ezzel kapcsolatos jogértelmezéseket a Kúria a fellebbezésben felvetett jogszabálysértés-állítások esetében már elvégezte.

[19] Az ítéltábla rámutat, a perben nem volt vitatott a körözésekkel kapcsolatos feladatellátás és annak mennyisége (havi öt alkalom), a napi statisztikai adatszolgáltatás, amelyet a felperes a második napszakban folyamatosan teljesített, valamint a bűnügyi őrizetbevétellel kapcsolatos feladatellátása, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság a megbízási díjat a felperes részére megállapította; a vita tárgyát az képezte, hogy az ebben megjelölt feladatok a felperes beosztásába tartoztak-e, és azok elvégzése következtében megbízási díjra jogosulttá vált-e.

[20] Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy a körözésekkel és a bűnügyi őrizetbevétel dokumentálásával, és az éjfélig teljesített (statisztikai) adatszolgáltatással összefüggő feladatok a bűnügyi (készenléti) csoportvezető/alosztályvezető feladatát képezik, ami a szolgálatirányító parancsnoki beosztástól eltérő önálló szolgálati

beosztás. A szolgálatirányító parancsnok feladatai a közjogi normában külön szabályozást nyertek, és döntően az állomány irányításával, ellenőrzésével, segítségével kapcsolatos feladatokat jelentenek. Az ORFK utasítás meghatározza a szolgálatparancsnok konkrét tevékenységi körét és kötelezettségeit, amelyek elsősorban a rendőri szervhez beérkező, intézkedést igénylő információk alapján a halaszthatatlan döntések meghozatalára és intézkedések megtételére vonatkoznak. A szolgálatparancsnoknak az eligazításra jelentkező alárendelt állomány jogszabályban meghatározott ellenőrzését kell elvégeznie.

[21] Az elsőfokú bíróság a bírói gyakorlatra utalással helyes állapította meg azt is, hogy a munkaköri leírás kiegészítésével az új, más beosztáshoz kapcsolódó feladatok nem lesznek a felperesi munkakörbe tartozóak és az a kinevezés közös megegyezéssel történő módosításának sem minősül. A munkáltató az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; azok meghatározása azonban nem lehet önkényes, azaz csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. Az alperesnél a felperes szolgálatirányító parancsnok beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A következetes bírói gyakorlat (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapból eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti vagy tartós – feladatainak ellátását. Az ORFK utasítás szerint tilalmazott feladatellátás alóli mentesítés nem jelentheti a többletfeladatellátás ellentételezés nélküli ellátása kötelezettségét.

[22] Az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra is, hogy a felperes kinevezési okiratában meghatározott beosztását meghaladó feladatok többletfeladat-ellátást eredményeztek.

[23] A Kúria korábbi, jelen ügyben is irányadó határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatként értékelendő.

[24] Jelen ügyben a felperes által végzett tevékenységek, mint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok, nem tartoztak a kinevezése szerinti beosztásához. Az elsőfokú bíróság a csatolt iratok (munkaköri leírások) és tanúvallomások szerint helyesen következtetett a többletfeladat ellátására. A perben az alperes nem igazolta, hogy a feladatok az ORFK utasítás alapján a felperes beosztásához tartoznak és azt sem, hogy a felperest a

szolgáltatírányító parancsnoki beosztása alól a többletfeladat-ellátásának időtartamára mentesítette.

[25] Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1), (5)-(6) bekezdéseinek sérelmére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[26] Az alperes fellebbezésében ugyan hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmére, azonban azzal összefüggő indokolást a felperesi igény jogalapjának vitatásán túlmenően nem adott elő. A megbízási díj mértékével kapcsolatban az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az az ellátandó munkaköri feladatokhoz köthető, a díjazás azért jár, mert a rendvédelmi szerv tagja az eredeti munkaköri feladatokról eltérő többletfeladatot végez és ezt a többletterhet a Hszt. 71. § (5) bekezdésében a jogalkotó az illetményalap 50-200%-ig terjedő összeggel kompenzálja.

[27] A követendő bírói gyakorlat szerint (pl. Kfv.VII.37.780/2020/5.) a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. A mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, továbbá a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján kell arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár. Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg.

[28] Az ítéltábla – annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít, – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály [Hszt. 71. § (5) bekezdése] által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ában határozta meg; ezen felül az általa figyelembe vett és ítéletének [33] – [37] bekezdéseiben részletesen ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé, amely a mérlegelendő szempontoknál a többletfeladat nagyságát, a megbízással járó többletterheket nevesíti.

[29] Ezen szempontokat az elsőfokú bíróság egyenként és összességében is értékelte. A többletfeladat gyakoriságából a többletfeladatok mértékére egyértelműen következtetni lehetett, azaz azt a bíróság értékelési körébe vonhatta. Ily módon a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság okfejtését ebben körben is osztotta.

[30] A fent kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[31] A pervesztes alperes a Kp. 35. § alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgy értékhez igazodó, attól kissé magasabb összegű, azonban a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított 25.000 forint, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[32] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (60.294 forint) fellebbezési illetéket az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam viseli.

[33] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[34] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. május 28.

dr. Németh Andrea sk.	dr. Stumpf-Rádai Ágota sk.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró